

Годишнина за въ Цариград
7 сръбарии петакъ, а за повъи
наскъдъ 8 петакъ, шест мѣ-
сечно спомошествованіе нѣма.
Единброй 3 гр. Царитѣ напридъ
На въра вече неспирим.

ГАЙДА

Пари и писма не се испро-
важдат до Г-на Д. Т. Брака-
лова у Бал-Канан Н. 24 или
право до издателя П. Р. Славей-
ков. Писма неосвободени от
пошта, не сѣ приети

САТИРИЧЕСКІЙ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНІЕ НА БЪЛГАРИТѢ.

ИЗДАВА СЯ НА СЪКИ 15 ДЕНА.

Според окъснѣването си нѣкой от кореспонден-
цитѣ ни неможиха да се помѣстят въ настоящитъ
брой на Гайдата, за което ни е жално, а найвече
за любопитнитѣ и интереснитѣ ни Кореспонденции
от Велес, Воден, Солун и Варна, Букурещ и Бол-
градъ.

Благодарим на нашитѣ приятели за почетътъ кой-
то ни правят да ни съобщават сѣко събитие което
може да заинтересува публиката, която за да бла-
годарим и ний повече рѣшили бѣхми да издадем и
до недѣля Гайдата и да ги обнародваме поскоро,
но... да не казвами вече туй което толкози пѣтя
напрасно казахми и доказвахми. Нека оставим пакъ
сега сами да си догатнат, та дано тѣй нѣкак да
смыслят Горката Гайда, която за да излѣве и тѣз
пѣтъ бѣше принудена да заложи чантата си.

СТИХОТВОРЕНИЕ.

Силен е този който в-гонене,
В-нужди и неволи има търпене,
И кат' го плашат със отмъщение
Той ся не бои от туй прѣщене.

Славен е този който не трепва
Когат' подлец го с-навѣтъ връхлѣтва;
Подлий навѣтник малко ся радва, —
Въчно ся радва светата правда.

Блажен е този който ся труди
Правдата словом в-дѣло да гуди;
Той не осѣща тягост на совѣст,
Кат' ся озърне на своята повѣст.

Нека подлецът с-тежки навѣти
Да го напада, да го клевети;
Правиът с-правда право добива,
Кривиът с-кривда посрамен бива.

БЪЛГАРИТѢ И ГРЪЦКАТА ЧЕРКВА.

От как ся е появил нашият Черковен Въпрос, тѣ-
зи които сѣ слѣдували внимателно слѣд неговѣтъ ходъ
ще да знаят вече как ся започна и как дойде тѣзи

работа там щото по голѣмата част от Българскитъ
народ ся отстрани от ден на ден йоще повече ся
отстранява и отчуждава от Гръцката Черква. Успѣ-
лїята на Патриархїята за да нѣ примамѣ да нѣ из-
лѣже или да нѣ насили да останем при прѣдпїи-
то състояние на работитѣ не успѣха. Че не е по-
знала тя това не можем да кажем, но че е рѣше-
на и за напѣд да слѣдува този пѣтъ и да не устѣ-
ни ни в-най малкото от него за туй не остава ни-
какво сумнѣние, то ся видѣ от сичкитѣ нейни до
сега дѣйствїя, а найвече от послѣдната й постѣпка.

Прѣзъ сичкото врѣме на нашата със Патриархїя-
та давия ний ся мѣчихми да й дадем да разбере
че не търсим нищо друго освѣн едно изравне-
ние на нашата народност с-грѣцката прѣд пра-
вата на черковната власт и прѣд Ч. Правителство
нашитѣ прѣдставления не бѣха по други освѣн та-
квиз, че ний просим не нѣщо повече от това, кое-
то имат сичкитѣ други поддани на османската Им-
перия народи. В-това наше домогване ний сми гле-
дали до кол ото можем да ся одържим от противу
законни срѣдства, и да ся опазим от сѣко осѣди-
телно покушение; но при сичкитѣ наши прѣдпа-
звания и привардвания не можихми да ся овардим
да не добийми неприятели. Нашитѣ праведни жела-
ния не само ся осѣждаха но и прѣтължуваха ся
разновидно. Нашето движение което происхожда-
ше от една най чиста законност, която имаше из-
ворѣтъ си в-даденитѣ от Правителството свободнос-
ти, отдаваха го едни на Русски внушения, други
на Католишки други незнаем какви си. От сѣкадѣ
скочиха врѣх нас и викнаха сички отгорѣ ни. Гър-
ци, Руси, че и Сърби даже и Власи, с-една рѣч сич-
ки православни викахѣ против нас че сми измѣн-
ници на Православието, защото не щем да търпим
угнѣтенията на грѣцката Черква, сички ся туриха
в-оппозиция против нашето намѣрение и сѣкак ин-
тригуваха за да задушят това....

От друга страна Пропагандиститѣ на другитѣ Хри-
стиански черкви, с-умисъл и надѣжда да ся възпол-
зуват нѣщо от броженїето на умоветѣ въ България,
скочиха и тѣ уж да отблѣснуват влиянието на Рос-
сия и на мечтателнитѣ Панславизмъ.

Между сички тѣзи викове, блѣскания и дърпанїя
на една страна и друга, в-разстояние на четири го-

дини, ний ся държѣхми колкото можахми да ся не поддадем на чужди внушения, да ся не увлечем и да изгубим почтеннѣтъ и законнѣтъ път на нашѣтъ домогвания, и мога да кажа че ся одържѣхми, без да ся покрусат нашѣтъ надежди в-правдината на дѣлото ни и в-правосъдието на И. Правителство.

По първѣтъ Правителствени мѣже на Империята, които бѣха викинали по от близу в-ходѣтъ на работѣтъ, бѣха разбрали по добрѣ на нашѣтъ желанія и в-прѣдусмотрителната си политика гледахъ дано додеше работата до там да ся изнамѣри един такъв път който от една страна да задоволи законнѣтъ наши трѣбованія и от друга да ненаруши припознатѣ вече правдини на Цареградскѣтъ Патриархат или на Великата нареченна Черква.

Това гледаше повече на тая Черква да го прѣдприеме и да го свърше, но тя не само не си стори зло сърце да прѣдприеме едно таквѣз нѣщо; не само не обърна внимание на таквѣз пѣтиша които ѝ ся указваха, но като отблъснуваше сичко, от аза ся най послѣ да даде едно възможно удовлетворение на найзаконнѣтъ от нашѣтъ трѣбованія.

Съставението на С. Синод от Гърци и Българи на полвен, и избиранieto на Владицѣтъ от Епархиѣтъ сѣ тѣзи трѣбованя, праведносѣта и законносѣта на които без да може да забави Черквата, опира ся да ги не дава; а без тѣх нашето положение спрямо нея остава лишено от найважното поражителство за неповращането на прѣдичниѣ нейни своеволия. Послѣднѣтъ случки нѣ направиха да бѣдем йоще по внимателно на това.

Ний страдахми и страдами от прѣобладанието на Гръцкѣтъ Елемент в-черковното правлене и от угѣтаването на нашѣтъ домогвания, и ще страдами йоще до когато би че съществува това прѣобладание, и нашѣтъ домогваня ся сматрат като неправедни и ся угѣтват като мѣтежи. Когато прѣстане това, тогаз и ний Българитѣ, които сми сега тежко онеправдани, и назад отхлнати, ще можем не само да запнѣнем лишението на духовнѣтъ наши нужди, да отворим пътъ на народното си образование, но и да съдѣйствуваме за утвърдението на Черквата; защото тогаз ще ся видим длѣжни да поддържаме единството на Черквата и да радим за нейното могущество и величие.

Черквата ся утвърдява не когато претендирува на примушеството на един народ над други, не ко ато търси вещественѣ блага за частни лица; но когато е прѣзпристрастна раздавателница на равноправносѣта на сѣвъй един народ. Когато търси духовнѣтъ блага на сичкото изпълнение което ся съставлява.

Това сми желали и желайми ний Българитѣ като гледами негодитѣ на сегашното черковно правление, за това сми ся надѣяли и това сми търсили да сполучим, защото сми вѣрували че най послѣ ще ся убѣдят на нашата искренност тѣзи на които на рѣцѣтъ е останала днес черквата.

До когато, тѣзи които управляват Черквата ще бѣдат на тѣзи мисль, да управляват и за напрѣд с-тѣзи срдѣства, които сѣ я докарали до тук, дѣто е сега, до когато ги блазни че с-насилия и угѣтениия ще сполучат да заглушат негодованията на обиденнѣтъ и да подмладят своитѣ стари своеволия; до тогаз ще Черквата да ся прѣдставлява на свѣтътъ като пусто вѣтрѣшно разстройство. На сѣкъдѣ ще бѣде в-застояване и сякога в-отпадане; защото дѣйствующитѣ сили сякога ще търсят да ся парализуват.

(Слѣдва).

ПАК ЗА СМЪРТ-ТА НА Н. П. АВКСЕНТИЯ.

— Слѣдующата статия извлѣчамѣ от вѣстник Турция, та я помѣстѣми и в-нашиѣтъ лист, защото я намѣрѣвамѣ достойна за вниманието на нашѣтъ съотечественици спорѣд интереснѣтъ и дълбоко-прочувствуваниѣ наставления, които съдържава тя. Не е злѣ за нашѣтъ читатели ако забѣлѣжатъ, какви мисли развива и с-какъв тон говори за това жалостно прилучване сам този, който тѣй строго осѣжда нашиѣтъ комай сѣщитѣ за сѣщитѣ прѣдмѣтъ сказанія.

Ний не само не осѣждами и не порицавамѣ патристическѣтъ чувства и назидателнѣтъ свѣсти на нашиѣтъ събрат, но и рѣкоплешем на тѣх и дързновенно исповѣдувамѣ че тѣ сѣ от най сполучениѣтъ. Йоще почесто таквѣзи статии в-Турция и тя ще бѣде един от най-добрѣтъ и най-занимателнѣтъ Български вѣстници.

Разумѣва ся че това оцѣнение на тѣзи статия правим ний като изключавамѣ безосновнѣтъ свѣдѣния които дава писателѣтъ ѝ за първото от нашѣтъ слова. Колкото за това ний казахми и пак повтарямѣ да кажем, че нашиѣтъ събрат е введен в-заблуждение от нѣкой разномѣх слушател и послѣ, за да пѣлѣзе от положението в-което го постави тѣзи не-това довѣрчивост и прѣбързаното му осѣждане, намѣри ся принуден да измайстороса зелена-откъснатата онѣзи критика, която, за жалост, не унизява толкоз нази, колкото самого него и вѣстникѣтъ му.

“Българскѣтъ народъ загуби едно отъ най благородни си чѣда; народната българска черкова уплакува смъртъта на единѣтъ отъ най-високи си главѣтари. Слѣдъ една свирѣпа болѣсѣтъ която ся утѣкчи още по-много отъ кахѣрчѣти на заточението и отъ итравственитѣ мѣченія на гонѣнието, Н. П. Авксентій, велешки епископъ, са помина на 1 Февруарія въ къщата си на Орта-Кюю.

Свѣщенникъ на Господа, владика на една важна епархія, Н. П. Авксентій са бѣше испроводилъ на заточение преди три години, въ Кутая, *) по исканieto

*) Ако не е погрѣшка това дѣто е писано *Кюта* намѣсто *Волос* трѣба помѣти, че този член е написан от лице което не е извѣстено подробно за ходѣтъ на работнѣтъ. Вѣроятно, редакторѣтъ на Турция не могаше да не знае че Н. П. Авксентій не е заточен въ Кюта но въ Волос.

на гръцката патриаршия. Прѣз Октомврія той са бѣше доволъ тука въ Цариградъ, и подиръ малко врѣме той са испроводи пакъ на заточеніе въ Орта-Кюю заедно съсъ достойниятъ си събратъ Н. П. Иларіонъ Макаріополски.

По онова врѣме нѣговото здравіе са бѣше ве е тешко поврѣдло; нѣ нищо неможеше да ни направи да поврзуваме на една толкосъ скорошна и внезапна смъртъ която наскърбява сѣко бѣла арело сърце.

Свѣщенникътъ има една двойна длъжностъ да изпълнява: длъжността къмъ Бога, длъжността къмъ хората. Като пастиръ той има божественната мисія да пасе господните овце и да распространи а свѣтлинити на светого Евангеліе.

Дѣдо Авксентій бѣше лишенъ отъ това двойно утѣшеніе: да подава на Бога свѣтити жертвоприношенія и да служи на своити стада светата литургія. Гоненіята на които той бѣше предметъ въ тоя случай бѣха голѣми: нѣ тѣ не поклатиха никакъ голѣмото му сърце, великодушната му душа, енергическото му рѣшеніе, горѣщата му вѣра; нѣ тѣ поврѣдиха дълбоко здравіето му и скъсахъ динети му които бѣха най-драгоцѣнни за благополучіето и за спасеніето на народната българска черква.

Н. П. Авксентій са помина както живѣеше вѣренъ на началата на народните ни правдини, на дългото си поприще, искрено прѣдаде на народната ни черква и плень съсъ надѣжди въ божіето правосѣдіе. Въ послѣдните дине на благородниятъ му животъ гръцката патриаршия бѣше проводила отъ страната си единъ владика за да го примамивъ назухата на гръцката черква и да го прости отъ мнѣмото му непокоряваніе.

Достойниятъ старецъ, свѣтіятъ владика отблѣсналъ много учтиво прѣложеніята които му са направиха. Тая постапка разсѣрди Грѣцити. „Нѣмамъ нужда,“ казалъ той, отъ прошката на патриаршията; патриаршията ма направи да достигна до тоя халъ безъ да бѣда най малко виновентъ; азъ съмъ органъ на народътъ; онова което народътъ иска, искамъ го и азъ; слѣдователно азъ нѣмамъ нищо ни ти да вързувамъ, нити да развързувамъ; има единъ създателъ който ни види и който ще ни сѣди; азъ нечакамъ освѣтъ отъ него прошката си и на градата си.”

Както видѣтъ нашитъ съгочественници Н. П. Авксентій умрѣ мъченикъ на вѣратата ни. Той даде на народната ни черква единъ голѣмъ примѣръ за мъдростта, за твърдостта и за упованіето: съсъ тоя примѣръ той усигорява съществуваніето, основаніето и успѣхътъ на една православна българска черква, слободна, независима и наистина народна. На послѣднитъ си часове той се утѣши отъ присѣствіето и прѣданността на високіятъ си съдружникъ Н. П. Иларіонъ Макаріополски заточенъ и изгоненъ като нѣго.

Смъртта на Н. П. Авксентія произведе едно неизмѣримо скръбно впечатленіе въ Цариградъ. Отъ

сичкити страни на столицата нашити съгочественници се стекоха за да дадѣтъ тържественити си послѣдни цѣлуванія на голѣмиятъ си свѣщенноначалникъ който са бореше за народити исторически правдини.

Два вѣпора са зеаа подъ крѣпа за да отидатъ да търсятъ мртвитѣ остатѣци на Н. П. Авксентія и да ги донесатъ на народната ни черква дѣто тѣлото му трѣбуваше да се унѣе. Тѣ прѣстигнаха на Орта-Кюю; ми жеството напълни до толкосъ това село щото жителити са испоплашиха; нѣ подирѣ тѣ разумѣха чи това множество не е дошло освѣтъ да прибере костити на свѣщенноначалникътъ си.

Слѣдъ като са изчетоха обикловени ти молитви въ смъртската къща духовенството ди на тѣлото кое-го са занесе съсъ единъ голѣмъ алаи до скелята дѣто са вложи въ единъ отъ отреденити вѣпори.

Подиръ това и двата вѣпора са отпавиха къмъ Цариградъ; въ първиатъ бѣше множеството, въ вториатъ мртвецътъ. Едно голѣмо число Българи които ненамбриха мѣсто въ вѣпорити ги чакаха въ дворѣтъ на черковата. Тѣлото са извади въ срѣдъ едно голѣмо благоговѣніе и са занесе въ народната ни българска черква; то се послѣдуваше отъ едно бесчетно множество хора които бѣха въздушувели съсъ най-наскърбителни чувства.

Подиръ това божественната служба са зафана; тя се извърши отъ народното ни дух венство подъ председателството на Н. П. Иларіона Макаріополски. Черковата бѣше до толкосъ пълна щото крушумъ неможеше да мине, и много Българи които прифасаха късно напълниха дворѣтъ. Въ сичкити тіа хора нѣй виждахми едно дълбоко религіозно благоговѣніе.

На тая скръбна церемонія отгорѣ двѣ слова се приказаха отъ Н. П. Иларіона Макаріополски и отъ единъ нашъ съгочественникъ, съобразно съсъ обстоятелствата; първото бѣше едно кратко начертаніе за животътъ на Н. П. Авксентія: нѣй щѣ го обнародуваме въ идѣшиятъ си брой; второто относително за повѣденіето което Българити трѣбува да държатъ въ днешнити обстоятелства. Това послѣдното слово заключава много софизми и нѣй са намирами въ една неизбежна длъжностъ да заблѣжимъ на съчинителътъ му чи той не трѣбуваше да постѣпува съсъ тоя начинъ; чи языкътъ въ словото му трѣбуваше да бѣди кротъкъ, примирителенъ миролюбивъ и съобразенъ съ деликатността на положеніето.

На другіятъ день тѣлото на Н. П. Авксентія са погрѣба при тронѣтъ на народната ни черква. Сжѣщиятъ нашъ съгочественникъ приказа още едно надгробно слово. Това надгробно слово учудува толкосъ много онія отъ нашити Българи които се на височината на положеніето колкото то нажали дълбоко сърцата на сичкити прѣсѣтвенници.

Н. П. Авксентій не бѣше само единъ голѣмъ епископъ; той бѣше още единъ чловѣкъ въздушенъ съсъ доброто и единъ прѣвѣсходенъ гражданинъ. Нѣговата горѣща любовь за отечеството не

ни е никогі излѣгала въ никоя отъ работити на дѣлгото му поприще и завѣтътъ когото остави и когото ще обнародва до недѣля, е вѣнецътъ на едно добродѣтелно и патріотическо съществѣваніе.

Примѣритѣ дадени на народити отъ голѣмити граждани трѣбува да се записуватъ въ исторіята и да се упаятъ незагладимо въ умищата и въ сърцата. Тѣ трѣбува да се зематъ за правило на поведѣніе то на сичкити хора. Защото народити са прѣобразуваватъ само тогива когато ги приѣматъ и ги подражаватъ; само тогива тѣ уличаватъ условіята си и приготвятъ благодѣйствието си.

Българскити ни свѣщенници ще намѣрятъ въ священноначални кѣтъ си единъ благороденъ примѣръ за куражъ, за убѣждение, за твърдостъ; гражданити ни, едно неопровергательно доказателство за законниятъ успѣхъ на народната ни дѣля; заточе яга, изравственити мѣченія, религіозни гоненія са трупаха върху тоя патріотически свѣщенноначалникъ, нѣщо не можя да поклати вѣрата му въ правдата и въ добринити на Бога.

Свѣтата смъртъ, която нѣй улакувами днесъ налага на българекіятъ народъ голѣми дѣлжности: едно постоянство, една благоразумностъ, една непобѣдлива дързностъ. (!) Н. П. Авксентій ни начерта нѣтътъ който трѣбува да слѣдуваме; нека го запечатимъ въ умѣтъ си и въ сърцето си; нека подражамъ нѣговити примѣри и нѣговата дързостъ; нѣка са молимъ на царското правителство, и денътъ не ще са забави да пристигни въ когото да основемъ народната българска черква върху непоколебими основи.

ЗА УСТРОЕНИЕТО НА ЕДНО ЗАВЕДЕНИЕ ЗА ЖИВОПИС.

(Според дѣто не остана мѣсто в-настоящиятъ брой на Гайдата да помѣстимъ и отъ насъ си нѣколко думи върху този прѣдметъ, оставихми за тозъ път само това което говори самъ подписаниитъ. Б. на Г.)

Чрѣзъ Свѣтникъ-тъ брой 37 год. 2 извѣстихъ начинътъ за устроение на едно за живопись заведение и молихъ да се земе въ призьрѣние, за кое-то не съмнѣвамъ чи е станало; нѣ желяжъ да има и слѣдствие, за това оставамъ на Г-да съотечественици да размислѣватъ, а азъ нѣжъ поговорѣжъ още малко за вѣщинж-тъ.

Първобытность-та на човѣчески-тъ родъ е състояние дѣтинско. Грыжия-та за мисленіе е іеше далеко. Нѣ и пакъ сѣ дѣятелни сили-тъ, чрѣзъ кои-то са раздражава родъ-тъ за творение. Потрѣба-та за животъ-тъ причинява разни учреждения, охота-та за живеніе разнородни украшения. Твари-тъ на природж-тъ, кои-то употреблява човѣкъ за свои-тъ цѣли, свойството на вещество-то, кое-то той обработва; наклонность къмъ подражаніе на развеселителни нѣща, кои-то около си вижда, сѣ темель-тъ на всѣкаквы състави. Нѣ къмъ вѣщинжъ не води това творение.

Послѣ дохожда часъ-тъ да узнаи човѣкъ душевны-тъ

силы на животъ-тъ. Божеството му се открыва, въ вѣнчѣнии гласъ, въ явления на сънъ-тъ, въ чудеса-та на природж-тъ; събитія на голѣми приключенія движатъ неговы-тъ умствены чувства, водятъ негово-то прѣдчувствие къмъ изворъ-тъ, отъ гдѣ-то сѣ тѣ изтекли, въ бѣдѣ-то; насладивши се отъ свое-то бытіе, отъ по висока сила изпълненъ, окончаніе-то възбужда въ него ужасъ-тъ на страхопочитаніе-то. Чрезвычайно-то стѣпа въ човѣчески-тъ животъ: — той приготова на память-тъ неговжъ, за да остане, на мѣсто-то появленія и едно твърдо възпомяніе, — единъ паметникъ. Той дава на паметникъ-тъ израженіе-то на чрезвычайно-то, различно отъ това, кое-то годишнини-тъ окръгъ произвежда, какво-то іежедневно-то бытіе изисква.

Въ паметникъ-тъ едно душевно почувствено чрѣзъ вѣщественно срѣдство прѣдставено. Това е понятие-то на вѣщинж-тъ. Паметникъ-тъ е нейно-то начало.

Паметникъ-тъ е символъ (подобіе) на онова чрезвычайно, символъ на силж-тъ, коя-то е внатрѣ откровеня; той служи на по млади-тъ порода като носител на тайжъ силжъ, като самъ отъ нейжъ изпълненъ. Свѣти обрѣди са нарѣждатъ за неговото празнуваніе, за съдражаніе-то на паметникъ-тъ. Тѣхно-то извършване дѣйствува на съставѣніе-то на мѣсто-то, на околность-тъ на паметникъ-тъ. Каквато творителна дѣятелность произведе нужда-та и удоволствие-то за живѣніе, тя настаива, спорѣдъ цѣль и наклонность, като служяща, като украшаема.

Кога, мы Българи, понаеми вѣщинж-тъ така, ще увидимъ чи нуждж-тъ ни налага за извѣстнжъ цѣль онова, кое-то да ни служи. Налагаемо-то намъ за извѣстнжъ цѣль е прѣкрасно-то художество, — архитектура-та (домостройство), живописание-то. Съсѣ тѣхъ ся служимъ за за вѣра-та си. Божествени-тъ ни храмовѣ трѣбува да ся послужатъ отъ тайжъ вѣщинжъ.

За да ся извършява потрѣбно-то така вѣщинскы, нужда е най първо да почувствоваме; зашто-то отъ насъ, Българи-тъ, е іеше много далеко, ако смѣжъ да кажѣжъ, такова чувство. Не отричамъ съществуваніе-то му въ назъ, мислѣжъ неразвитіе-то му; за това трѣбува да ся грыжѣмъ да го достигнемъ. Нѣ по този пътъ, по кого-то смы слѣдили до днесъ, нещемъ постигна никогя цѣль-тъ; зашто-то той ни не води къмъ онаѣжъ высинжъ, творителнжъ силжъ, динжъ. Изображенія-та, които сѣ нарѣдени въ всичкы-тъ ни цркви не сѣ въ състояние да дѣйствуватъ на умственны-тъ силы човѣчески; зашто-то не сѣ изображения, а сѣ така наименовани само. Само-то това наименование — общо икони — е накарало всичкы назъ да вѣрвамы чи е изображаемо художество, нѣ то е съвсемъ криво убѣждение. Такыва икони, казвамъ, не движатъ чувство-то въ назъ ни най мало; зашто-то не сѣ производъ на вѣщинж-тъ, нѣ разнопашарени табы само, безъ никакво размислѣніе, безъ никакво съзнаніе. —

Кога ще сътворимъ нѣкое прѣдставленіе, трѣбува да олицетворимъ душж-тъ въ назъ, образована вещь чрѣзъ идежъ-тъ прѣдложена за това побужденіе, така, какъ-то вѣщинж-тъ изискова, знанскы, и като ся сътвори на тоя начинъ изображение-то, до колко-то допуца всѣкому способность-тъ, тогава е такова произведение отъ вѣщинж-тъ, тогава дѣйствова такова душевно сътвореніе на умственны-тъ силы човѣчески, на чувства-та. Като дѣйствуватъ такыва душевни произведения на чувства-та ни, тѣ сѣ вече ония, кои-то ще ни ползуватъ; сичкы ония, кои-то не сѣ така направени, сѣ вѣрдителни. Тѣ не

само не дражатъ въображяеми-тъ духъ, нъ еще го затъпяватъ съсъ разкрити-тъ си и неправили чъртежи, съсъ безсмислѣни-тъ си намазани шарове, безмѣстно побѣдени, почървенени. . . . нещадимо обзлатени най паче, безникаква округлость. — Слѣствие-то отъ подобии табли е убийство на духъ-тъ, наклонность къмъ рѣскошество, развратность.

Изображаема-та вѣщина е языкъ, кого-то всѣчкы-тъ народи проумѣватъ; тя е всеобщий языкъ и кои-то умѣе да ся изражи по добръ бива по понятенъ за всѣкого. Нъ изображаема-та вѣщина бива само тогава понятна кога е произведение на разумъ-тъ, душъ-тъ: а и такава трѣбова да е за да бжде вещинъ. — Икони-тъ въ наши-тъ църкви не говорятъ, зашто-то не сж произведение на вѣщинъ-тъ.

Отъ мысли-тъ ми, вѣрвамъ, всѣкы ще увиди нуждъ-тъ да развиemy и наши-тъ чувства за тайнъ прѣполѣзнихъ стрѣжъ, наше-то почувствование за вѣщинъ-тъ ще имъ усили въ насъ. Нейно-то усиление въ насъ ще ни ползува много; зашто-то не само чи ще ни служи, а и ще ни украсява. Тя ще ни набави и ще набавя, за назъ и бж-дѣщи-тъ ни, освѣтления; за минало-то наше ще утвърди въспоминание, — паметници. Нъ какъ да ся развиe чувство-то въ назъ, кога никаквы постѣпки ся не правятъ за подобно направлѣние? Азъ вече дадохъ, спорѣдъ силитъ си, мое-то мнѣние за такавъ постѣпкъ, чрѣзъ Съвѣтникъ-тъ брой 37, и желямъ да поразмыслѣтъ Г-да Съотечественници, по подробно врѣхъ това, пакъ да не оставатъ така хладнокрѣвно да прѣмине врѣме-то, нъ да рѣшатъ нѣкои за сытъ-тъ си други за съгражданинъ-тъ си да ся погрыжатъ. Съсъ тѣхнъ-тъ улеснения за сытъ-тъ или съгражданинъ-тъ си ще ся устрои онова — заведение, кое-то ще ни упѣти въ правнъ-тъ пѣтъ. На тоя начинъ, мыслижъ, може да ся съдѣйствува, така можемы съдѣйствува за направѣкъ-тъ си.

ЖЕЛѢЗНИКЪ

10-го Февр. 1865.

Н. Павловичъ.

КОРЕСПОДЕНЦИИ.

КАЗАНЛЖК. — “Извѣстието за смърт-та на Н. П. священноначалиникъ наш Авксентия дълбоко опечали сѣкоБългарско сърце, както на сѣкадѣ тѣй и в-нашнѣ град. Дobleственнѣт ъегов примѣр подѣйствува да же и на тѣзи които до сега бѣха нечувствени къмъ народното дѣло. Нѣговата смъртъ свѣсти от заблужденіе и тѣзи малцини от нашнѣ съграждане, които до сега продължаваха да благоволят на Гръцкият митрополит в-Търново. Раскаяни за поведението си до нишъ, тѣ ся отъзватъ вече от Григора и прѣкъсноваат за направѣ сѣко сношение с-него.”

СИЛИСТРА. — Спорѣдъ една кореспонденция до *Хармония*, в-този градъ станало испытание на ученицитѣ отъ Гръцкото училище! Кореспондентнѣтъ расказва какъ ся е основало най-напрѣдъ и какъ е направѣно това Гръцко училище, между ученицитѣ на което ся намѣрватъ днесъ нѣколко Български момчета и момичета. Отъ похвалитѣ които отдава тя на Силистренскитѣ Гръкъ владика разбира ся че Н. П. не е

бил равнодушенъ къмъ устроението и поддържаніето на туй Гръцко училище в-този Български градъ. (Ний сме говорили за това и другъ пътъ в-Гайдата.) А отъ словото което казалъ единъ отъ Гърцитѣ епитропъ, ся вижда твърдѣ явно цѣлата на това училище. Ний извличама нѣколко думи отъ него за да отворимъ очитѣ на нашнѣ Българи.

“Туй училище, Господа, има двойна цѣлъ; първо да образува тукашнѣтѣ Гърци (два Гърка и половина) в-материнѣтѣ имъ языкъ, който е билъ языкъ на боговетѣ. (Другитѣ язици сж били зеръ язици на дяволитѣ!) И второ да поднесе най-евтено на нашнѣтѣ отъ друга народность съграждани едно благоврѣмие и улеснение за да изучатъ безмѣнотни и безъ разности Еллинскитѣ языкъ, (хѣхъ туй тя сега правата) който е билъ сѣкого языкъ на учението и на цивилизацията на сичкитѣ народи. (Посмали Гърчо посмали.) Европейцитѣ и Американцитѣ, Господа, изучаватъ Еллинскитѣ языкъ за да ся обогатяватъ отъ списанията на староврѣменнѣтѣ наши праотци с-безкрайни знания (!) и да ся оосвершенствуватъ в-наукитѣ и в-занаетитѣ. (Европейцитѣ и Американци-тъ изучаватъ гръцкиятъ языкъ белкимъ за да ставатъ искусни халваджии и бзаджии, зашто не можемъ да разберемъ кои други занаети могатъ да ся оосвершенствуватъ с-знанието на гръцкиятъ языкъ.) За насъ сѣкимъ не е ли грѣхъ голѣмъ да го не изучаваме, когато оосвѣи нуждата за научитѣ знания свързва имъ йоще с-гърцитѣ размѣсването на родѣтъ, вѣрата, търговията и цивилизацията? (Тѣй ся мамѣ куче възъ баиръ!) Не е ли непростително немарение, когато прѣдъ вратата ни има едно училище колко-годѣ добръ устроено и доволно да имъ образува в-Еллинското учение, да прѣзирама изучаваніето на единъ языкъ който общава намъ сичко? (?) Санкимъ изучаването на старата майка на новитѣ язици, какъвто е Еллинскитѣ не дава ли сила на Влахѣтъ и на Славенинѣтъ да управи и да изучи и своятъ си языкъ? (Краснорѣчивнѣтъ риторъ, който ся види че знай языкѣтъ когото прѣпорѣчва на другитѣ отъ туй знаяне да ли има тѣзъ сила да управи и да изуча други нѣкои Европейски язици?) — Но не; прѣимуществовата отъ изучаването на този языкъ сж на сички познати; ама слѣпъ единъ егоизъмъ, невѣжество, прѣдубѣждение, злонаправенъ фанатизъмъ имъ въспираатъ да го изучаваме, и до когато обладаватъ тѣзи злини никога имъ да прокопсама в-никой видъ на науката, но тъмни и безизвѣстни ще ся упѣтимъ къмъ гробѣтъ, както сме ся родили, безъ да можемъ никога никое добро да направимъ за челоувѣчеството. (Разбирама кому казва това почтеннѣтъ епитропъ и зашто го казва, но ще го попитама и ний: зашто като е свободенъ той отъ тѣзи злини не свѣтѣтува гърцитѣ да учатъ найнапрѣдъ други нѣкой отъ Европейскитѣ язици, какъвто Френскитѣ или Ингилишкитѣ, прѣимуществовата на които надъ Гръцкиятъ языкъ сж днесъ неоспорими?) Или не ни е стигнало скърбното поучение на толкозъ горчиви страдания в-миналото, които сме истеглили поради неучението и народнитѣ наши съперничества? (Думи

хубави ама от лукави устни за нечиста цѣд казвани).

За да просвѣтите нам чисто слѣнце-то на Християнската вѣра (казва найподир Гъркътъ сказателъ) за да има между нас взаимна любов и почест, за да благодарствувати истинно под скиптра на ученолюбивнѣт наш Цар, имамъ нужда отъ съгласие отъ любов, отъ взаимна почест, които добрини можемъ да ги придобиймъ само отъ доброто наше възпитание, отъ училищата, "ОТ ГРЪЦКОТО УЧЕНИЕ." (Ето това благоподателно *гръцко учение* ся види да не сѣ го учили Гърцитѣ управители на черквата и гърцитѣ по България владци и за туй Християнската вѣра е толкоз помрачала там дѣто владѣятъ тѣ и любов та е изсикнала.)

— Шегата на страна. Ний осждамъ прѣкаленитѣ и прѣстрастнитѣ думи на Гъркътъ словосказателъ, но не можемъ да осждамъ ревността на Гърцитѣ къмъ просвѣщеніе-то и настоятелни-тѣ имъ старанія за распространіе-то на языкътъ си; и падамъ въ униніе като гледамъ хладнокрѣвнѣто и немареніе-то на нашѣтѣ. Двама Гърци и половина в-Силистра наредили сѣ училище както трѣба, а дѣтѣ хиляди къщи Българи немаатъ редовно училище и проваждатъ дѣцата си в-тѣхно-то училище. Ще ни кажатъ че туй го правятъ гърцитѣ владци, може, но не сичкото. Ний гледамъ че и тамъ дѣто имамъ Българи владци училища-та ни не цвѣтѣт. Работата е че самъ гръцкѣтъ народъ е позналъ и има на сърце ревността на ученіе-то. Прѣди 10 години като минахъмъ прѣзъ Кюстенджа ний, немаше йоще ни петъ Гръцки къщи да бѣха сѣ направили, ама видѣхъмъ че имаше едно таквѣо с-рогоски по рито училище и петъ шестъ дѣца вътрѣ *сита-алфа-ва* викаха та четяха. А прѣди четири мѣсеца като минахъмъ прѣзъ Габрово, таквѣо славенъ и многолюденъ градъ, намѣрихъмъ училищата затворени и сега чувамъ пакъ сѣ затворили, защото нѣмало кой да купи дърва! Отъ двѣ години на самъ Гърцитѣ сѣ отворили до 30 дѣвически училища на разни мѣста, а ний като ни едно не сме отворили йоще, че и дѣто имаше отъ напѣдъ отворене и тѣхъ ги затварямъ. Като София, столенъ Градъ, да ни може да поддържи едно дѣвическо училище, ами да го завори сега на туй врѣме! Отъ туй вече разбирате каква пасмина хора сме ний и каква прѣднина ще имамъ. Намъ ни дай да сѣ карамъ помежду си и да сѣ намѣрвамъ *мижана* единъ другъ.

ЗА ВЕЛИКДЕН.

Мѣжъ и жена сѣ приказватъ.

«Азъ ти казахъ тебе новъ фистанъ искамъ, искамъ и шия искамъ! Или Великденъ иде пакъ азъ да немамъ ни една нова дрешка, ни фистанецъ, ни кужухче, ни *кундурки*, ни чехлички, нищо нѣ, нищичко ново да немамъ! По добръ да ма заровишъ че да не ма карашъ по Великденъ да ти ходя като *пачавура* . . . »

Мѣри жена, имамъ ли сѣ *колайлъктъ* и да ти казвамъ че не щѣ да ти купишъ? *Белкимъ* невидишъ каквѣ *кесатлъжъ* е напѣдналъ на свѣтътъ тѣзъ година; челѣкъ днесъ крѣвъ проплюва додѣ сѣ искара токо единѣтъ хлѣбъ, а ти сѣ сѣ подзоросала в-тѣзи усилни години *салтанатъ* да ми търсишъ, луса да избиращъ, моди да издиряшъ. Я, шиле, сѣ постѣкми ти, онзи вѣвичениѣтъ фистанъ, пакъ сѣ счехи хубаво, сгладди сикосата тѣй напетичко, колкото за пантохкитѣ ша ги позакърпимъ, и като сѣ обуешъ, облѣчешъ тѣй спретничко, макаръ и ветичко и кърпеничко, да видишъ каква скопусна ще станешъ. Азъ ти увѣрявамъ че ша бѣдени хиляда пѣтя по хубава отъ онѣзъ раздрудени жени, които намацани с-червило и бѣлѣло ставатъ като плашило, и наперени с-онѣзи перести малакови сякашъ че сѣ цигански мѣхове.

«Да ти кажа ли азъ тебе мѣжо, този който обича жена си, той таквизъ приказки не приказва, но за таквизъ дене купува ѣ, и прѣмѣнува ѣ, безъ да му нищо ти нѣщо. А пакъ азъ ти искамъ, а ти ми казвашъ че сѣ билъ сиромѣхъ. Сиромѣхъ е и кумецътъ ни, че и *комшията* ни Драгни и той не му сѣ артисали паритѣ, ама ѣ вижъ тѣхнитѣ жени, иматъ ги като кокони и кланятъ имъ сѣ като на икони, сѣкѣй денъ се нови дрѣхѣ имъ правятъ и ги прѣмѣнуватъ; защото не щѣтъ да имъ сѣ подсмиватъ тозъ и онзи. Свѣтътъ сега, мѣжо, гледа какво носѣшъ, а не какво имашъ.

То е тѣй, не ти казвамъ че не е; защото днесъ гледатъ на дрехитѣ а не на челяка; ама пакъ, жена, ти бѣди с-умѣтъ си, и не гледай какво прави тѣзъ и онѣзъ, ами какъ е по добръ за насъ. Знашъ ли ти какъ ми казваше и за Паскаловата жена, че толкоз дрехѣ имала и се сѣ гиздала и прѣмѣнувала, ама на два мѣсеца не сѣ минаха и ето ти кокона Паскалица трѣгна с-малакова къмъ конака да нагледва мѣжѣтъ си в-тѣмнина-та. Искашъ ли, и ти, гълѣбке моя, да ѣ видишъ тамъ, за твойтѣ моди, луса и сѣтанати? Не сѣ благодарна, дѣто горѣ долу тичамъ та сѣ искарвамъ хлѣбѣтъ да не стоимъ гладни каквото други толкоз лусати? Или искашъ ти да съмъ и азъ като Г . . . олу да измѣквамъ отъ къщи кога тендера, кога тиганъ или саханъ да ги продавамъ и да ги испивамъ на мехната или да ги изигравамъ на кавенето а че намѣсто хлѣбъ сѣкѣи вечеръ като сѣ ида да та гоштавамъ с-дърво и да ти шерѣ мѣсѣта като фистанѣ ти. Ти имашъ мѣжъ, безцѣнъ камѣкъ има мегданъ и да сѣ фалишъ с-него и да молишъ Бога да е живъ и той и ти, и да минувамъ като хората, ами сѣ зела да сѣ сърдишъ за дрехѣ.

«Че нали туй ти казвамъ и азъ като хората да сѣ минувамъ, и да сме живѣи, беки като ти искамъ да ми направишъ единъ хубавъ фистанъ, че искамъ да умѣрѣшъ? Азъ искамъ да ми правишъ дрѣхѣ, азъ да ги носѣ и ти да сѣ живѣе да ѣ гледашъ. Ами ти сѣ сѣдналъ да ѣ отлѣгвашъ като дѣте с-намъ каквѣо и намѣщо. Ама да ти кажа, азъ не съмъ дѣте да ѣмъ лѣжешъ; чувашъ ли? не ѣ прави да сѣ сърдишъ, тогазъ сичко-то ша стани хѣ! Азъ искамъ да ми направишъ

нов фистан и каквото трѣба друго за Великден, а не ми влѣзва в-работа че си сиромаш и нѣмаш, то е твое знание. Защо си ся нарекал мъж и си ся наел да водиш жена? Ако нѣмаш пари, земи на вѣра и направи.

На вѣра? Че кой дава днес на вѣра и без пари? Бе за пет пари нѣщо не ти дават днес на вѣресия да купиш. Какъв то е станал сега свѣтът, жена, нито брат брата си вѣрва да му даде нѣщо. Беки и мене не ми ся ще да си купя едни нови *иминии* или един нов фес? Ама туй сичкото от нѣмането става; и аз сега за Великден шя си дам фесът да го прѣбоядисат, шя си закърпя емининтъ пак шя стане сичкото като ново. Ами нали видиш търговията заспала, занаятинтъ сичкитъ спрѣли, пара не излѣзва. И сичко туй го докарахъ проклетитъ моди и дуса. Нашанско нѣщо всѣ не купуват, нашенската работа не я аресват, сѣ ала-вропа искат да го карат, да ги карат да бѣха ги карали! От как излѣзоха туй на мъжетъ панталонитъ, на женитъ малаковитъ и другитъ джунджурии, на мъсто да отлекне на хората от борджови, йоще подлѣе повече тват, и сѣкѣй ден ги зашират, днес едного утрѣ другиго.....

« Я го слуший какво сѣднал като даскал да мя учи! Санким с-туй ти искаш да мя развърнеш ли, или мислиш да ми угодиш като на своя жена. »

И не ти ли угодява туй което ти казвам?

« Мъжо, мъжо! Не ми сякай че съм говедо, и не мисли че туй дѣто искам да ми земеш, немога аз сама да си го зема. ами ти подир шя ма гледаш и шя ся червиш. Ами хади стори да ми направиш каквото ти ся моля, ако щеш да ся обичам и да живѣим по любовно. Не ми искарай за *резил* да ходя по Великден с-ветитъ и да бѣдя по долия от комшийката си тѣзи Кърпачката, че и тя си скрои вчера комашен фистан. »

Сал туй бѣше останало да го чуя! ... Дѣто шя ся каже имаш и ти приятели да ти кунуват а? Е браво, жена, браво! Ако е такваз работата прави каквото щеш: разумѣва ся я. Ама зер, как ми е не си крива ти, ами съм крив аз; аз трѣбаше да съм мислил тогаз когато съм щѣл да ся жена и да зема тебе. Добръ ми казваше мене мастортъ ми — Не дѣй бе синко не ся жени йоще, защото на таквоз врѣме женица е живеница. Туй ми казваше и побратим ми и като му рѣкох че шя зема тебе сиромашка дѣщеря уж, да си знай сиромашията и да ми не иска нищо. — А той ми каза, че таквиз по много пекят свѣтът я, и от таквиз ся пази повече, че тѣ, като ся видят с-мъж, навирят нос, та искат да ся избарабарят с-болѣрkitъ.

« М.... та му да му кажеш, чули? Об.... да не съм го видяла да стѣпи от вѣтрѣ прага в-къщата ми че му сѣпвам главата с-тигания. Тѣй а? Той ли тя учи тебе на ум, да не ми кунуваш нищо? и ти го слуший! Аз шя ви кажа вам. »

Мъри жена защо кипнуваш тѣй за без нищо? е,

« Кипнувам зер не щѣ, нали е тѣй, аз и, щѣ нищо да ми купуваш. Сутра шя видиш ти мога ли аз да нося и малаков и комашен фистан. »

Жена! Стига толкоз, по нанатак не ходи, и варди ся да тя не видя нѣкога с-нѣщо което не съм го купил аз, че сичкото го направям на парчета на тебе. Аз съм челѣк сиромаш ама искам да ми е чисто лицето и да живѣя с-чест-та си.

« Ей сега шя ма накраиш да фана да выкам я; кой ти казва тебе че шя ти повредя чест-та? »

Ай слава тебе Боже, света Богородице! Ам чи нали ти казваше ей сегичка, че ако ти не купя аз, каквото искаш, шя си купиш ти сама?

« Казах, ама на вяра щѣх да купя. »

Че приказката ти тебе там не отиваше май.

« Амчи кѣдѣ отиваше? Санким ти искаш да ма укривши ха? Подмѣташ ми нѣщо дѣто не съм го помисляла и приказваш ми приказки дѣто мя е срам да ги слушам. ... Токо да ся махам аз. »

Живи бѣхми и туй да чуйми! Ето ти сиромашка щеря без риза, дѣто е речено, а сега ей я и тя дѣиска и малаков и комашен фистан и 'нам какво, пак йоще и сѣе честъта ми ма заплашва. Блазъ на неженени-тѣ! Колко им завиждам аз сега Безумен е на днешно-то врѣме, този който ся тѣй слѣпишката жени.

(Чувате ли, храни Боже, иргени! тѣй казват нѣкои от хора-та, а не дѣдо ви Гайдар).

БАБАТА и ДЯВОЛЪТ

(НАРОДНА ПРИКАСКА)

(Продължение от 15-ый брой).

Попът са връщаше към дома си за обѣд, когато го сполѣтя на пътът Бабата.

Отче попе, му казва, Отче попе, имаш ли врѣме има да ти кажа нѣщо.

— Кажи ми, бабо.

— Ама нѣщо тайно ша ти кажа, Очке; да ма простиш, дѣто ша тя позабави, ама не е работа за на пътя, поотбий ся ако обичаш до келий-тѣ.

— Ако е за в-работа да ся отбия, ако ли е нѣщо за без работа не дѣйма да ся вращам че съмъ гладен.

Слава тебе Господи, казва бабата, че ти как ма сякаш мене, празни работи ли ша ти дрѣнкам аз? нѣщо за работа *хем* за тебе нѣщо има да ти казвамъ и не е да го оставиш за другъ път.

Попътъ ся враща с-бабата до келий-тѣ.

Ша ти кажи, Очке, зафаща бабата тѣй като скришната излика да му хортува, ама закълни ми ся че ша ма послушаш; закълни ми ся като духовно лице че нѣма да ма искажеш. Аз за твоего добро, Оче, ша ти обада да не остана под грѣх като знай, че не съм ти казала.

— Кажи, Бабо, колкото за да та искажа небой ся.
— Един дявол, да го поразн Господ, има да ся е разиграл. Очке, (подкачи бабата), ама Господ на добръ да го искара. Тъз нене ти осѣтил ли си нѣщо? Ама зер дѣ ша усѣтиш ти сиромак, сутро вечер в-черква, денѣ нагорѣ надолу, прибиращ ся вече грахнал и уморен, заспиваш като къпан и дѣ ша осѣщаи!

Какво е то, бабо, не забикалий, кажи ми да видя, думаше попът, раздражен от любопитство.

— Попадията, твойта пападийка, да я гледаш тѣй ша кажеш Ангел Божий; иди ѝ ся надѣй; ама зер, *тивикел* не казал оизи: “В-тихата вода сто-ятъ мамарцитѣ.” Не си ли угадил ти нѣщо досега?

Като какво? казва попът тѣй малко понамръщено.

— Като какво, таквоз като понавнуване.

Бабо, казва попът сърдито, намѣрила си единѣ хлѣб тука около нас в-черквата, собрай си устата да го не изгубиш. Тебе не са та турили тука да дириш хората какво правятъ, ами да слугуваш на черквата. Тука да стоиш и да си гледаш работата, да не ходиш из село да разнасяш приказки от тогоз на оногоз. Нито си ти, нито е другѣй нѣкой. който ше има грижата за мойта жена. Господ ще съди и нея и мене и тебе и синца ни, бабо, казва, и трѣгва да си излѣзе.

Оче светѣй, казва бабата и го улавя за ръка, дай да ти цядуна ръка и да ма простиш, ама да ма послушаш. Ти сега не ма вѣрваш, ама стори *сабур* потрай да ти кажа, издири и виж и пак не ма вѣрвай. Ти ма послушай мене а че нека съм аз лоша, нека ма испѣдят, нека си изгубя хлѣбът зарад тебе; за твойто добро мене нека ма връхлѣтя зло.

Не е твоя р бота ти казвам и помѣря пак да излѣзе попът.

А бе ша та убиат бе челѣк, ша та затрият бе, дѣдо попе, казва Бабата.

Кой ще ма убие? попита попът и ся поспрѣ.

— Жената, твойта вѣрната попадия, ше та затрий ти казвам. То не е малѣк диявол, поразил го, дѣто ся е развѣлнел. Той не оре ни копей.

— Чи как може да стани то?

— Ше стане тѣй както сѣ го намислили да го направят. Ше та заколят като спиш. Толкоз ти казвам. нали не ма вѣрваш, повече нѣма да ти расправям, аз си излѣзох от грѣхът, обадих ти, правя каквото знаешъ, аз немамъ смѣса; грѣхътъ на вратѣ-тъ ти.

Попът си отива у тѣх ама като гузен и намусен малко; замислен тѣй, фърлял очи да погледва попадията крадишката испод чело и май като на криво. Попадията и тя подгрязена от бабата от приказки-тъ, зема го на око, защо да не е весел като други път, понацупена и тя зела да ся докарва малко студено към него. Попът от туй го ъоще повече обзело *шупето*, ама си мълчал и сапикасвал.

Вечерта мръкнало, сѣднали да вечерят и като никога мълчишката. Попът мълчи на една страна и

и попадаята на друга и сал ся подничат едни други.

Попът легнал по рано, и подскрижен, съи го не-фащало, ама хър-хър сторил ся на заснал и ужъ че хърка. Попадията, горката, да не губи врѣме, поскоро да повърни на пона любовта към себе си пак, сторила д: направи туй което я научила бабата. Става, зема бръсничѣт, позаглажда го, примѣква ся дѣбом до попътъ и шепнащѣ на ум Оче наш, зема излека да пишне попът под брадата, да търси космитѣ на грѣцмульт му на кокалчето. Попът стреснат, скача, и улавя бръсничѣт на попадията в-ръцѣ-тъ: Какво ще правиш ти?

Попадията уплашена, сбъркала концитѣ и не можла нищо да му отговори.

— Ша ма колиш а? Как не та догрѣшѣ от Бога?

Ами тебе, казва попадията свѣстена, как не та догрѣшѣ да ходиш да задиращ хорекитѣ жени, не та е срам от чинѣт ти, свѣщенник челѣк си, огледало на народа, да имаш ъоще любовници, сякашъ че аз не знам?

Какво знаш? вика попът.

Каквото правиш знам, вика попадията.

И вик и кресѣк, *кавга, гюрюлтия, патардия*; прѣз ношѣта ъоще сичкото село ся научи че попадията шѣла да заколи попът, че попът бил попадията и като съмне ше идат на владиката да ся оставят.

На сутринѣта дяволѣт раано в-зори ся озовал на черковнитѣ врата да носи на бабата чехлитѣ. Той ги закачил на един прѣт и като дошла ся той ѝ ги подавал из далеч.

Ела, Синко, ела да видим ареса ли ти мойта дяволия, го викала бабата.

Стои, бабо, казал дяволѣт, земи си чехлитѣ и да ся махам поскоро да не ми изиграеш и на мене нѣкоя игра.

Тѣй станала тѣз работа, и който ще, нека вѣрва че от тогаз останала да ся прѣговаря тѣз приказка.

“Дѣто на дяволѣт не прилѣга.

Там бабата му помага.”

(двѣ моми).

Ед. Пѣй че хубава китка-а-а!

Др. Хубава зер, нея ми я проводи по сурваки Ташито.

Пър. Хах Ташито, амчи ти зе ли я?

Втор. Зех я зер, чи що да я не зема, той ма обича и аз го обичам.

Пър. Амчи що го не земеш като го обичаш?

Втор. Че бек го обичам да го зема, той гол мари нѣма нищичко.

— “До кога мѣжо, ще теглим ний такваз сиромашия?” думала една жена на мѣжа си. — “До 40 дена” рекъл мѣжът. — “Ами сетня какво ще стане, ще проболѣрѣйм ли?” попитала пак жената. — “Не” Отговорил мѣжът, “Ще обрѣгним.”

Цариград в-Печатницѣтъ на А. Минасова у Вѣзир-Хан.

Редакторъ и издателъ: П. Р. Славейковъ.

Притежатель: Из. С. Дочковъ.

ДОПЪЛНЕНИЕ НА 16-Й БРОЙ НА ГАЙДА-ТА.

КОРЕСПОДЕНЦИИ.

ЦАРИГРАД 8 Марта 1865.

— Тукашнитъ наши съотечественици на едно с-духовенството ни направиха и подписаха едно по-во прошение до Им. Правителство, което, миналият вторник, прѣдставителитъ ни подадоха на Н. Вис. Али Паша В-идащият брой на Гайдата ний ще обнародваши това прошение.

— Утѣшително бѣ за нас да чуйми и да видим желанието и старанието на тукашнитъ наши съотечественици за възстановѣнието на Съвѣтника и ако е възможно йоще и на Книжницитъ. Желателно е щото и другитъ наши на сякаждъ едиородци да ся въодушевиха от истото желание и да земаха йоще веднѣж участие в-това общеполезно дѣло. Едно или двѣ и повече несполучия в-коя да е една работа не трѣба да отчайват ни едного челька а не един народ. Сичкитъ работи на този свѣтъ стават с-труд и мъжа; “нѣма нийдѣ мѣсен че обѣсен,” само твърдитъ характер и силната воля на едного челька могат да наддѣлѣят на прѣчкитъ които сж неотлъчни от сѣко едно прѣдприятие и начинание, и с-тѣх само може сѣко намѣрение да има удовлетворителни слѣдствия. Който при една прѣчка като срѣщне ся дръпнува на зад или от едно несполучие ся отчайва той не е за нищо достоин и не вижда да никогда прокопсия в-нищо.

На повечето от нашитъ читатели е извѣстна приказката за онзи недомаслен селенин който като трѣгнал да иде на *кяр*, дошел до една рѣка, и намѣсто да въспрѣта крачолитъ на гашитъ си и да я прѣгази че да си иде на работата, сѣднал там край рѣката да я чака да ся истече и да ся махне тѣзи прѣчка от пътят му че тогаз да иде и той да карува. Да не биваши и ний таквиз недомаслени, и да чакаши остстраненнето на прѣчкитъ от самосебе им че тогаз да вършиши работа!

Ако търговецът от една несполука в-прѣдприятията си ся заречеше да не прѣдприема вече нищо друго, или ако от една пагуба ся откачеше, не щѣше да има на свѣтът нито търговци, ни торговщина. Ако орачът, зашто му измръзнала тѣз година сѣядбата, или зашто я очукал градът ся откачеше и не ся наеме за напред пак да сѣе, свѣтътъ трѣбаше да умрѣ от глад. Тѣй ся сичкитъ работи, били частни или обществени. И това което е до едного челька може да ся приспособи и на един народ.

Ако един челькъ, който едвѣм живѣе подвин вѣкъ на свѣта срѣща толкоз прѣпятствия и неудобства и е длѣжен да хи прѣодолява със силата на волята си и с-твърдостта на арактерът си, колко повече един народ който може да

живѣе хиляди вѣкове трѣба да бѣде снабден с-тѣзи прѣвсходни качества. Сѣки един челькъ за сѣществуванieto си, за успѣхът си има да ся бори с-толкози бѣди, нужди и неволи, сѣщото е и с-един народ. С-тѣзи само разницата, че колкото сѣществуванieto на едно нѣщо е по дълготрайно толкоз е и въспроизвежданието му по мъчно и съдържането му по трудно.

Нас нж затрѣдняват прѣчкитъ които срѣщаши в-работитъ си, фѣрля нж в-отчаяние мудното и медленното успѣвание или съвършенното не успѣвание на общественитъ ни прѣдприятия. Защо? Зашто искали “ори, мели, ѣж.” а забравяши че челькъ зрѣе със години а народ съе вѣкове.

Не е много врѣме, дваисет години има, нѣма, когато Гърцитъ имаха едва ли 3-4 вѣстника по вѣн и един в-Цариград. Тѣ спираха и пак зафащаха дз ся издават и пак спираха и пак започеваха; сега Гърцитъ имат само в-Цариград 5 вѣстника и повѣн около 30. и сички ся поддържат от едно число жители комай седем пътя по малко от нас. Ний показавши за примѣръ Гърцитъ които ся наши комшии и които не сж твърдѣ далеч от нас в-пътът на образованието; по това е тѣй било не само със нас и със тѣх, но и със сичкитъ други днес просвѣщени народи в-началото на образованието им.

Да нж несмушава прочее толкоз неуспѣванието на работитъ ни и да нж не отчайва; да нж не съблазнява това често често прѣставанне на вѣстницитъ ни, да нж не обезсърча и да не отнема от нас сѣко присърце за второ и третѣо опитване. Несполукитъ ни трѣба да ни биват уроци за сполучаване. Дѣтето ся учи да ходи нато пада и става, ако ся варди от падане, то не прохожда, и кога пада истава не му е за злѣ, но ако падне и не може да стане и нема кой да го дигне тогаз не харосва.

Ако искаш да си мъж,

Като ходиши със калпак;

не можѣ ли отведнѣж?

— Опитвай ся пак.

— Бързави йоще да зарадваши нашитъ читатели с-извѣстието, че назидателното онова периодическо списание **ЗОРИЦА**, което бѣше прѣстанало зае, врѣм прѣз тия дни наченва пак редовното си издѣзване.

РУССЕ. — “Н. Прѣв. Митхад Паша Главниятъ Управител на Дунавскитъ Вилает заслужва вѣдно високата довѣренность с-която то е почело Високославното Правителство. Неговѣт образован ум, неговата опитност, просвѣщенната негова дѣятелност дават ни добри надѣжди за голѣми добрини на сичкото изобщо население на този Вилает,

От сега зеха да ся осѣщат спасителнитъ слѣдствия от прѣобразованията които стават и от добритъ наредби в-

администрация-та. Народът ся радува като гледа че сичко това става за негово облекчение, и най-много го благодарят синсходителността на Н. П. с-която той слуша оплакуванията и приема прошенията на съкого едного. При многото частни и мѣстни прошения които сж ся подали до ний на Н. П. първо мѣсто занемат прошенията които ся подадоха комай от сичките градове на тая страна върху расфърлянето на патриаршеският дълг: тѣ сж сички в- един разум, сирѣч молят и просят от Царското Правителство да пощади Българският народ от това задължение. И сички ся на дѣйми на Н. П. че той като от близу видна и опозна работитѣ ще да расправи найдобрь на Императорското Правителство и това може много да улесни черковният наш въпросъ.

Ви сте ся вече извѣстили за съставяннето на една печетница в-градът ни, която печати окръжнитѣ писма на Правителството по Турски и Български. Говори ся и за изданието на единъ вѣстник на Български и на Турски, за редактор на който казваше ся че ся призовавал Г. Михайловски, първо, и послѣ Г. Груев, но нитѣ единъ нити другитѣ ся вѣстиха. Днес е тука Г. Цапков и за него казват че ся е отрѣдил за редакторъ."

Ако това е истина ний не можем освѣи да ся радваме за това опрѣдѣление. Очитността на Г. Цапкова в-народнитѣ наши работи е едно добро порожителство за новото негово публицистко поприще. Немами сумнение че нови таквиз неприятни сѣйни на безмѣстни усилия и безплодни борби не ще намѣрят мѣсто в-този сериозен журнал.

"Устроението на разнитѣ свѣти ся слѣдува дѣятелно и до 1 Март сички вече трѣба да бѣдат наредени и да ся започне новият ход на работитѣ.

За най-горният свѣт на главното Вилаетско управление отредиха ся членове от тукашнитѣ наши съграждане Ахмед Ефенди бившият прѣдсѣдател на Търговското сѣдовище и Г. К. Х. Ив. Пенчович, а от външни един Отоманец из София и Юрдан Х. Николов (Еленчанин) из Търново. За каймакамският свѣт, в-който ще прѣдседателствува каймакамият, отреденитѣ членове, освѣи Отоманитѣ, от Християнитѣ сж, Г. Х. Атанас Х. Петков и Ангел Поп Ангелов Българи и Барон Гарабет Влахийн Ерменец; а за сѣдебният, които в-същото врѣме ще бѣдат и за криминалният сж Г. Г. Иван Г. Мавриди и Ангел П. Глаголист и един йоще не сж знае кой ще бѣде. Кръминалният свѣт ся състави приврѣменно, понеже ся нагурпаха много работи. Сега остава несъставен йоще само Правосѣдният свѣт и търговският, който ще бѣде и Вилаетскит и каймакамскит сир. Главно търговско сѣдовище, устроението на което може да ся позабави докѣт ся изберат и от каймакамиятѣ лица способни за членове.

Най-подир да ви кажа иѣщо и за черковнитѣ наши работи.

Тукашнитѣ наши еднородци, като ся извѣстиха от *Гайдата* ви за прѣставлението на Вождѣлнийнѣт ни Свещенноначалник Авксентия, за да покажат своята към него приверженност и благодарението си за неговитѣ към народът заслуги сториха да му направят парастасъ.

И тѣй на 21 Февр. Недѣля православия, народът като бѣше прѣдизвѣстен, стече ся много множество мъже жени и дѣца в-храмът на Св. Троица за да изпълнят послѣдната своя длъжност към тѣхнитѣ незабравен пастир и отец, който толкози пострада и прѣтърпѣ за черквата ни: При започеването на този черковен обряд Г. П. Дамиянов каза едно пристойно и съобразно на обстоятелствата слово. Деветтима свещеници, между които бѣше и Свѣщовският Економ Поп Христо, захванахж умилителнитѣ пѣсни на опѣлото. Народът, който до това врѣме стоещо безмѣлвен под влиянието на тъжовнитѣ чувства за лишението му от такъв един Пастир, не може да сдържи сълзитѣ си, зафанаха сички да плачат и сички викаха, *Бог да го прости! Бог да го прости! Бог да го прости!* тѣй що жалостният порив на народът прѣсѣче за врѣме слѣдуванието на опѣлото.

От спомоществованието, което бѣше станало парочно за за този обряд, събраха ся повече от 1500 гр. приготвиха коливото за парастасѣт и купиха свещи та ги раздадоха на мало и голѣмо що бѣха в-черква, на сичките свѣщници и полнели свѣщитѣ бѣха подновени и запалени тѣй що освѣтлението на черквата от една страна и нажалението на народът от друга прѣдставляваха една тържественна кунно и трогателна картина прѣз сичкото врѣме на опѣването. Когато опѣлото ся свършише и свещеницитѣ произнасяха, *Въчна му памет*, черквата екна пак от възгласитѣ на народът който повтаряше сжщото и продължаваше да вика *Бог да го прости*. Най-подир като ся раздаде коливото разотидоха си сички в-сърдечно умиление."

Това като слушами ний и като виждами излизанието на чувствата на народът към един истински пастир на когото лицето той не е виждал и когото не ся надѣе вече да види на този свѣт, какво трѣба да мислим за чувствата му към другъ един наречи пастир, който е бил и е и сега прѣд очитѣ му? Когато към първият заявява той и засвидѣтелствува своята прѣданност и приверженност, към послѣднийт не заявили своето прѣзрѣние и отвращение? Защо с-таквояз благоговѣние почита той паметъта на едного, а другитѣ не ращи ни името му да чуе? Напразно бившият Грък епископ в-Русе търпи да задобие благоволенieto на народа със туй дѣто да покровителствува злодѣйцитѣ за да ги прави партия; напразно ходи та ся втрига по мезличитѣ и обхожда конацитѣ за да ся покаже уж вдиятелен. Той е и ще остане за всегда отърлен от народът. Не сж политическитѣ интриги които прѣпорѣчват духовното звание, *Царство мое нѣст от мира сего*

казва Спасителят наш и основателят на Божественната религия, Гръцката Черква е оставила на страна този принцип и иска с-интриги да спечели любовта на народът и с-насилне да го завладѣе, но врѣмето ще покаже колко е излъгана.

СЛИВЕН. — И Сливненската община, достойната до мнѣ за похвала, и тя днес е в-упадане, ако не кажем в-растройство. Училищата в-Сливен ако и да не отиваха толкова напред, от нѣкоя година на сам, то барим ся държаха на една срѣдния мѣрка, и при упадането на училищата по другитѣ градове заслужаваха колко годѣ ако не похваление а то снисхождение. Сега и тѣ трѣгват рачешки.

Г. Чинтодова го изваждат, или си дава оставката, което е се едно, и на негово мѣсто настѣпват другѣ един млад момѣк, дѣтелен както казват един, но неспособен както искат да кажат другѣ. Като не познаваме лично този момѣк, от нас си не можем да кажем ни черна ни бѣла за него, а сжжденията на ближнитѣ на челоуѣка биват почти пристрастни, било към похвала, било към укор, ний не подтвърждаваме нищо от туй което ся говори за него и оставяме работата му да го покаже.

Дано, ще приложим ний още, Дано това промѣнение послужи нѣкак на добръ, за *улучшението* на учебнитѣ заведения в-Сливен, като по раскрѣви завѣналата уже ревност на похвалната до скоро Сливненската община.

ШУМЕН. — “Не знам другѣ евилли ви е за това, но ето аз повтарям да ви кажа че прѣди нѣколко дена от нашият град ся направи една *мазбана* до Честното Правителство подписана с-многочислени подписи, и молят Правителството да не нѣ отегчава с-плащането на Патриаршеският дълг, защото никак не го припознават и нѣмогат да дадат ни една нара.”

“От друга страна тука градът е спокоин. Двѣтѣ черкви в-градът ни които искаха да ся отдѣлят, сега пак на ново ся съединиха и въобще сичкият град сега мисли за доброто уреждане на училищата.”

Дай Боже! Таквиз извѣстия ся като успокоителни оазиси по безводната и безплодната пустиня на нашето към образованието пътувание. Прѣз опѣзи дни ний си отпочиваме малко при таквоз едно извѣстие за Търновският училища; днес си отпочиваме при извѣстието за Шумненският. Дано утрѣ у другѣ ден да нѣ порастушат нѣкои по благоприятни извѣстия и за Габровският и Сливненският учебни заведения!

Ний ся радуваме като слушами таквизи добри извѣстия, и сѣкога сме готови, както да помѣрим и да погладим нерадивитѣ към просвещението градски общини, тѣй и да похвалим и да кажем добра приказка за тѣзи които ся показват ревностни към това. Истинѣ ний захваляме и ще захваляме на Търновци и на Шумненци за добритѣ им намѣрения, стига само това което ни съобщават да не бже токо голи извѣстия.

ТАТАР-ПАЗАРДЖИК. — Освѣти частнитѣ писма ний имаме на два пътя от общината на този град писма под-

твърдени с-доволни подписи от граждаантѣ. Подписанитѣ наши съотечественици да не нѣ осжждат за непубликуваншето им. Ний почитаме в-тѣхъ чувството на приверженност към учителят им, зѣд белким за другитѣ по добър за тѣх, почитаме го според дѣто не го виждаме твърдѣ у другитѣ наши съотечественици; почитаме и довѣрието което показват към нас. Но право да кажем, не дадохме мѣсто на изложенията им, защото немаат обществен интерес но касаят ся само за нѣкои личности; и защото таквизи един публикации не служат за въдворение на мирът необходим както за сѣка една община несумнѣнно тѣй и за Т.-Пазарджишката. Лицата за които е приказката, нѣмѣсто да ся надѣят и да търсят чрѣз вѣстницитѣ да ся обвиняват или оправдават, много по-добръ би сторили ако да ся обикнат и задружно да търсят обществената подза, а не да раздигат градът да го правят на партии и да стават разстройства. Когато тѣзи които ся казват нѣщо си учени и разумни хора ся прѣсѣлдуват с-ожесточение прости тѣ какво трѣба да правят? И друго, с-таквоз едно поведение нашитѣ учени не намѣрват това което търсят, сирѣч своето оправдание и унижението на противникът си. Взаимнитѣ обвинения сж унижение и за двѣтѣ страни.

С. Захріева ний лично не познаваме и никаква дружба с-него не нѣ свързува, но обвиненията които правят врѣх него ний неприемаме по една твърдѣ проста причина; защото тоз челоуѣк до днес не ся о отнесѣл до нас нито себе си да оправдава нито другито да обвинява. А това не е едно малко доказателство за добрина, като за нашѣт хора в-таквиз случки.

Ю. Ненова ний твърдѣ малко познаваме а твърдѣ много сме слушали за него, но ето че и сичко което ся чува не е истина. По прѣдположение или по слух ний отдадохме на исговото перо нѣколко клеветни дописки в-Турция и го докачихме в-отговорът си; но ето врѣмето дойде да докаже неговата невинност и ний ся виждаме длѣжни да му попросим прошка в-косто сме го обидѣли, и да засвидѣтелствуваме прѣд публиката невинността му в-това.

За тѣзи които ся интересуват да знаят кой е авторът на опѣзи дописки които поменуваме, ще кажем само толко че той е един млад и родолюбив но неопитен още момѣк, а към таквиз ний сме снисходителни, защото сме увѣрени че ще дойде врѣме от опитът да познаят работитѣ по-добръ и тогаз сами ще ся каят за своитѣ повърхности сжждения.

ОРБХОВО. — Нашият събрат обнародува стаца двѣ дописки от този град се в-подза на Н. П. Паисия, когото хвали той, според както е казано, до небеса. И ний имаме нѣколко пътя писано по нѣщо за него от тѣзи страни и даже от същото мѣсто, но не сж същитѣ думи. На опаки тѣ приказват за този наш еднороден владику работи твърдѣ не хубави и ний ги вѣрваме, не защото ги чуваме и ни ги нишат, но защото знаеме добринитѣ на

Н. П. Ний не казвами че е лош, не, ний казвами само че го знайми, а който знае Негово Боголюбие нему не му трѣба от вѣстницитъ да го чува и да го разбира какъв е.

От нашитѣ до сега за него дописки ний не сме обнародували нищо, защото ни е било съкога досадно да повтаряме вариации се върху един напѣв, и своя хула дѣ да я дѣнеш. А това което днес подмѣтаме не е за да изобличим нашиятъ събрат, но да приговорим една стара причта че “сичко що лѣщи не е злато.”

ВЕЛЕС.—(15 Фев. 1865). Новини-тѣ ни сѣ ограничиха на еденъ предметъ, и той е Владици-тѣ и паки Владици-тѣ, Патрици тѣ и паки Патрици-тѣ! Отъ какъв не дошелъ у градъ-тъ ни посланикъ-тъ Патриаршескій, не ie прѣстаналъ отъ да употребятъ сви-тѣ възможни мѣрки, за да собере владичина-та и Патричій-тъ борчъ, ако и да источиха сѣкакво умствено убѣденіе, за да сѣ върнетъ отъ кѣй ie дошелъ почтенно. миролюбивы-тѣ ни сограждани.

Той найсетѣ издѣйствувалъ една строга заповѣдь отъ Бытолескій управителъ подъ управление-то на когото сѣ отнесува и наша-та околѣя, до мюдиринъ-тъ ни за да сѣ собере тая владичина и Патрищина по всакой начинъ, Послѣ на тая заповѣдь было затвореніе-то на сви-тѣ мухтары да си дадатъ мюдиринъ-тъ за припознаваніе-то на тая заплава; но оны постоянно сѣ казали на мюдиринъ-тъ: “Ние не можемъ да припознаме едно нѣщо, което народъ-тъ, кой ни предаде тѣя мюдиринъ, не го припознаватъ. Българскій-тъ народъ има распра со Фенерска-та Патриаршія, за която, (распра) чадолубиво-то ни Ц. Пр. ie привзело у Цариградъ потрѣбни-тѣ мѣрки; и Велешко-то населеніе, като българинъ, не можатъ да припознаватъ тая Патриаршія, нито нейни-тѣ повели; слѣдователно и зиманіе-даване со нѣя не мае, както нѣколко пѣти го изяви званично прѣдъ оной тука совѣтъ: Ето ни Отговоръ-тъ, който можемъ само да дадимъ, на ваши-тѣ покануванія за Владичина-та и Патрищина, като мухтары и граждани. Мюдиринъ-тъ ни, колко и да припознава правдината въ овия рѣчи, но подканетъ строго отъ повисока заповѣдь, Хюсипи Пашева, не пуштаетъ мухтары-тѣ докль не сѣ изпълне тая заповѣдь.

Граждани-тѣ ни като видѣха ово сѣ смаяха и стоятъ трѣснати незнаючи що да направатъ. До двѣстѣ туку рѣчи домородія согласно написаха прошеніе да канатъ отъ Стрѣдецъ Протестанскій Епископъ, за да ги приѣме у пазуха-та на стадо-то му и по той начинъ, велатъ, кѣ сѣ откинатъ отъ грѣцки-тѣ гоненія. Друджи мислятъ да направатъ прошеніе до Ц. Пр. и да прататъ представители у Цариградъ, да му сѣ молятъ да хѣ избавитъ отъ таквѣ насилія Патриаршески. Друджи, велатъ, що мѣстнитѣ власти не кѣ оставетъ да сѣ напишѣтъ подобно прошеніе и да сѣ испрататъ представители у Цариградъ. Друджи пакъ, подострени отъ нищобройна-та овдѣ влаштина, ся отчаюватъ и викатъ “хайде бре да лег-

“неме и да се покориме под сылата дури да ни издеретъ кожата фенеръ.”

При таква една крамола не можатъ и още да предвидатъ какво кѣ станетъ най сетне. Само на едно сѣмъ убѣденъ, що повекъ кѣ успѣетъ рѣшеніе-то да сѣ отнесатъ до Ц. Пр., коено у чадолубивата си грижа като не пристанува ежедневно да ни дава доказателства на негови си кѣмъ вѣрны-тѣ си поданици благосклонности, непрѣменно, кѣ сѣ смилитъ и на Велешкото българско на сѣленіе да ги откинатъ отъ фенерски-тѣ насилія. Точно за това.

За училища-та ни не мой искате да познаете нѣщо; защо у ныхъ има нищо; благодареніе че сѣществуватъ. Велешанцы-тѣ не можатъ ли да слѣдуватъ примѣръ-тъ на Охридчанъ-тѣ търговцы? Или нема Велешанъ търговцы и богаты у Вѣна, Пешта, Бѣлградъ, Влашко и пр. не казувамъ за у Цариградъ що сѣтъ; защото онѣя и хѣ нема по тевтеръ-тъ ни?! Богъ да надухнова разумъ и родолубіе на тѣя Велешанъ, и да дава сыла на *Гайда-та* ви да имъ свире за да сѣ усѣтуватъ: ама нѣ кѣдѣ баба ми!! П. П. У той часъ приѣхне извѣстїето за преставаніе на поборникъ-тъ народнѣй-тъ ни много-страдалнѣй Священноначальникъ Велешкій Авксентіа, голема щета остави той почитаемъ Старецъ на българскій-тъ народъ, но особенно остави сырацы Велешкы-тѣ жители, който до вѣка кѣ помнатъ негови-тѣ за народното добро страданія. Още не измѣзохъ да видамъ какво мислятъ сограждани-тѣ ни, но и време немамъ денеска за да ви го сообщѣ; понеже пощата не ме чекаетъ. Само знаемъ че младики-тѣ кѣ си носатъ цѣрно-то на глава-та на 40 дена и споменъ кѣ сѣ опѣитъ въ цѣрква и прѣстолъ-тъ прилегатъ да се по цѣрни на 40 дена наймалко. Що кѣ стане кѣ ви извѣстамъ со второ.”

— И днес пакъ повечето отъ кореспонденциитѣ оставатъ не обнародвани по причина че не можимъ да издадемъ листътъ си на цѣло, но дано пристигнемъ до недѣля.

НАРОДНИ ПРИТЧИ ИЛИ ПОСЛОВИЦИ.

Гладно магарѣ не счита удари.
Гладост не ся срамува отъ младост.
Гладѣтъ е голѣмъ мастор.
Гласовитъ като пукнатъ звѣнецъ.
Гласъ като звѣнецъ.
Гласъ народа глѣвъ божий.
Гледа като *омацано* дѣте майка си.
Гледатъ ся като котаци.
Гледа като пуйка.
Гледаш му лицето не му знаешъ сърцето.
Гледай дѣ стѣпвашъ.
Гледай в-краката си, ако нищо не намѣришъ нема да ся спѣнешъ.

Цариградъ в-Печатницѣтъ на А. Минасова
у Вѣзир-Ханъ.

Редакторъ и издатель: П. Р. Славейковъ.
Притежатель: Ив. С. Дочковъ.